

Forslag

til

Lov om ejendomsskyld til staten.

Fremsat den 21. oktober 1965 af *finansministeren*.

§ 1. Af faste ejendomme, for hvilke der for skatteåret 1965-66 har været pligt til at betale fikseret ejendomsskyld til staten efter de hidtil gældende regler i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, skal der fortsat svares sådan ejendomsskyld, dog at denne nedsættes og senere bortfalder efter reglerne i stk. 2 og 3.

Stk. 2. Den fikserede ejendomsskyld, der til enhver tid påhviler en ejendom, nedsættes

- efter 13. almindelige vurdering med $\frac{1}{7}$,
- efter 14. almindelige vurdering med $\frac{1}{6}$,
- efter 15. almindelige vurdering med $\frac{1}{5}$,
- efter 16. almindelige vurdering med $\frac{1}{4}$,
- efter 17. almindelige vurdering med $\frac{1}{3}$,
- efter 18. almindelige vurdering med $\frac{1}{2}$.

Stk. 3. Ejendomsskylden bortfalder efter 19. almindelige vurdering.

Stk. 4. Nedsættelse og bortfald regnes fra den 1. april, der følger nærmest efter den pågældende almindelige vurdering.

Stk. 5. Såfremt den ansættelse, der er lagt til grund for beregningen af den fikserede ejendomsskyld, ændres som følge af klage eller revision, finder regulering af afgiften sted.

§ 2. Såfremt forskelsværdien ved en ejendoms ansættelse bliver mindre end 5 pct. af grundværdien, bortfalder ejendomsskylden endeligt for den pågældende ejendom.

§ 3. Hvor forskelsværdien ved en ejendoms ansættelse udviser en nedgang fra forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at forskelsværdien er kommet ned under 5 pct. af grundværdien,

og nedgangen i det væsentlige skyldes, at ejendommens areal er formindsket, eller arealet er steget i værdi, foretages der en endelig nedsættelse af den fikserede ejendomsskyld. Nedsættelsen beregnes på grundlag af et beløb, der svarer til $4,5 \frac{0}{100}$ af nedgangen i forskelsværdien. Af dette beløb udgør nedsættelsen i de tilfælde, hvor den foretages med virkning fra og med et af skatteårene under

- 13. alm. vurdering: $\frac{6}{7}$,
- 14. alm. vurdering: $\frac{5}{7}$,
- 15. alm. vurdering: $\frac{4}{7}$,
- 16. alm. vurdering: $\frac{3}{7}$,
- 17. alm. vurdering: $\frac{2}{7}$,
- 18. alm. vurdering: $\frac{1}{7}$.

§ 4. Hvor i andre tilfælde forskelsværdien ved en ejendoms ansættelse af særlige grunde er gået ned fra forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at nedgangen må anses for at være af forbigående karakter, og uden at forskelsværdien er kommet ned under 5 pct. af grundværdien, kan der efter derom indgivet andragende af finansministeren tilstås en endelig nedsættelse af den fikserede ejendomsskyld. Som eksempler på nedgang i forskelsværdien af særlige grunde, der kan motivere sådan nedsættelse af ejendomsskylden, skal nævnes væsentlig nedgang i bygningernes værdi som følge af offentlige foranstaltninger eller som følge af, at forudsætningerne for den i ejendommen drevne virksomhed er faldet bort, samt væsentlig nedgang af værdien af træbestanden i skove som følge af brand, storm, svampeangreb og lignende begivenheder. Hvor nedsættelse

tilstås, beregnes nedsættelsen på grundlag af den i betragtning kommende nedgang i forskelsværdien efter samme principper som nævnt i § 3.

§ 5. Såfremt der fra en ejendom udskilles et areal, og en del af ejendommens bygninger eller andre til forskelsværdien hørende bestanddele medfølger, skal vurderingsrådet, når udstykningsvurderingen finder sted, ved denne foretage en særskilt ansættelse af de beløb, hvormed de enkelte lodder indgik i forskelsværdien ved den sidst foretagne vurdering af den tidligere samlede ejendom, og den fikserede ejendomsskyld for denne fordeles da på de pågældende lodder i samme forhold. Den nævnte særskilte ansættelse kan påklages efter de i lov om vurdering af landets faste ejendomme, afsnit G, omhandlede regler.

§ 6. Såfremt en ejendom for skatteåret 1965-66 efter de hidtidige regler i §§ 79, 80 og 86 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme har været helt fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten, bortfalder ejendomsskylden for den pågældende ejendom endeligt den 1. april 1966.

Stk. 2. Såfremt en ejendom for skatteåret 1965-66 efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser har været delvis fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten, er ejendommen fremtidig — medmindre den i videregående omfang fritages efter reglerne i §§ 7-9 — fritaget for en til fritagelsen i det nævnte skatteår forholdsmæssigt svarende del af den ejendommen til enhver tid påhvilende fikserede ejendomsskyld. I tilfælde af fordeling af ejendommens fikserede ejendomsskyld efter reglerne i § 5 fordeles fritagelsen på de enkelte lodder i samme forhold som den fikserede ejendomsskyld.

§ 7. I det omfang en ejendom er fritaget for kommunal ejendomsskyld efter § 20, jfr. § 7, stk. 1-4, i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme eller af en kommunalbestyrelse kan fritages for kom-

munal ejendomsskyld efter den nævnte lovs § 20, jfr. § 8, stk. 1, litra a, b, d, e og stk. 2, er ejendommen fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten.

§ 8. I det omfang en ejendom af en kommunalbestyrelse kan fritages for kommunal ejendomsskyld efter § 20, jfr. § 8, stk. 1, litra c og stk. 2 og 3, i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, eller af en kommunalbestyrelse er fritaget for kommunal ejendomsskyld efter den nævnte lovs § 20, jfr. § 9, kan finansministeren fritage ejendommen for den fikserede ejendomsskyld til staten.

§ 9. I tilfælde, hvor en bygning ved deklaration fra ejeren er underkastet bestemmelserne i § 7 i lov nr. 137 af 12. marts 1918 om bygningsfredning, kan finansministeren tilstå hel eller delvis fritagelse for så stor en del af den fikserede ejendomsskyld til staten, som forholdsmæssigt falder på den fredede bygning.

§ 10. Den fikserede ejendomsskyld til staten opkræves i København, Frederiksberg og købstæderne sammen med de kommunale ejendomsskatter og i øvrigt sammen med de amtskommunale ejendomsskatter. Bestemmelserne i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, kap. V (skatternes forfaldstid og erlæggelse m. v.) finder tilsvarende anvendelse for ejendomsskylden til staten. Med hensyn til pante- og fortrinsret for ejendomsskylden til staten har det dog sit forblivende ved lovgivningens hidtidige regler. Indbetalingen i statskassen af den opkrævede ejendomsskyld foretages efter de hidtil gældende bestemmelser.

Stk. 2. Udgør ejendomsskylden til staten af en ejendom mindre end 20 kr. årlig, opkræves ejendomsskylden ikke.

§ 11. Loven træder i kraft den 1. april 1966.

§ 12. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende forslag til lov om ejendomsskyld til staten er led i en række foreslåede ændringer af ejendomsbeskatningen, jfr. de samtidig hermed af finansministeren fremsatte lovforslag om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme og om ændring af visse regler om opkrævning m. v. af skatter og afgifter af fast ejendom og af indenrigsministeren fremsatte lovforslag om den amtskommunale beskatning og om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. Bortset fra visse tekniske ændringer svarer iøvrigt nærværende lovforslag til et lovforslag, der er indeholdt i den betænkning, som d. 8. juli 1965 er afgivet af et af finansministeren nedsat udvalg vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen m. v. (betænkning nr. 399-1965).

Lovforslaget går ud på at foreslå, at der skal finde en afvikling sted af ejendomsskylden til staten, således at denne ejendomsskyld fremover bliver afviklet i takt med den afvikling, der allerede efter de gældende regler finder sted af ejendomsskylden til kommunerne. Samtidig går forslaget ud på, at alle bestemmelserne om statsejendomsskylden — hvilke bestemmelser hidtil har været placeret i afsnit III (§§ 74-80) i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme — nu bliver placeret i afviklingsloven, således at de udgår af den nævnte anden lov. Der henvises herom til det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Ejendomsskylden til staten blev fikseret ved lov nr. 30 af 15. februar 1957. Før fikseringen blev der beregnet ejendomsskyld til staten af den til enhver tid værende forskelsværdi (ejendomsværdi ÷ grundværdi), idet der dog inden beregningen blev fradraget i forskelsværdien dels et fast fradrag pr. ejendom på 21.000 kr., dels et fradrag på 2.000 kr. pr. lejlighed med køkken, ejendommen indeholdt udover een lejlighed. Af den herefter afgiftspligtige del af forskelsværdien beregnedes ejendomsskylden til staten med en fast promille på 4,5. Ved fikseringen af statsejendomsskylden ved loven af 15. februar 1957 fikseredes skatten til de beløb, der var pålignet ejendommene for året 1956. Ved fikseringen bortsås der dog fra eventuelle fritagelser, således at de fikserede beløb i sådanne tilfælde fastlagdes til de beløb, der skulle være betalt i 1956, hvis ejendommen ikke havde været fritaget i det pågældende år. Til gengæld indeholdt så fikseringsloven en række selvstændige fritagelsesregler, hvorefter der fremtidig i visse tilfælde kunne blive tale om fritagelser

helt eller delvis for at svare den fikserede skat. Ved lov nr. 180 af 7. juni 1958 blev fikseringslovens regler indføjet som afsnit III i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Samtidig med fikseringen af statsejendomsskylden fandt der ved lov nr. 31 af 15. februar 1957 tillige en fiksering sted af den kommunale ejendomsskyld i bykommunerne. Denne fiksering fandt sted efter ganske samme principper som fikseringen til staten, bl. a. således at fikseringen skete på skattebeløbene, og uden at der fastsattes nogen afviklingsordning herfor. Ved lov nr. 357 af 27. december 1958 blev der i bykommunerne bl. a. indført en ekstraordinær ejendomsskyld. Den ekstraordinære ejendomsskyld skulle fra og med skatteåret 1960-61 pålignes med 14 ‰ af det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld var beregnet (den fikserede skattepligtige forskelsværdi). Denne ekstraordinære ejendomsskyld skulle imidlertid afvikles over en 40-årig periode på den måde, at den nævnte ekstraordinære promille på 14 efter hver almindelig vurdering — første gang efter den alm. vurdering, der skulle finde sted i 1964 — skulle nedsættes med 1,4. Ved lov nr. 34 af 18. februar 1961 blev den kommunale ejendomsskyld fikseret også i sogne- og amtskommunerne, og fikseringen blev samtidig i alle kommunegrupper fastlagt på ensartet måde, nemlig således at ejendomsskylden fremtidig skulle svares af den for skatteåret 1960-61 skattepligtige forskelsværdi, der benævntes fikseringsværdien, og svares deraf med den i det nævnte skatteår gældende ejendomsskyldpromille i kommunen. Samtidig fastsattes der for al kommunal ejendomsskyld en fælles afviklingsordning, således at denne ejendomsskyld skulle afvikles over en 28-årig periode på den måde, at den i skatteåret 1960-61 gældende promille efter hver alm. vurdering — første gang efter den alm. vurdering i 1964 — skulle nedsættes med $\frac{1}{7}$. Efter at den almindelige vurdering, der skulle have fundet sted i 1964 (13. alm. vurdering), ved lov nr. 133 af 1. maj 1964 var blevet udskudt et år til 1965, bestemtes det ved lov nr. 163 af 27. maj 1964, at den første aftrapning af den kommunale ejendomsskyld uanset vurderingsudskydelsen skulle finde sted allerede med virkning fra skatteåret 1965-66. Derimod bibeholdtes reglen om, at aftrapningen fremover skulle følge de almindelige vurderinger, således at næste aftrapning foretages efter 14. alm. vurdering. De almindelige vurderinger er ved lov nr. 224 af 4. juni 1965 om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme fastlagt således, at der fremover

bevares en 4-årig vurderingsperiode. 14. alm. vurdering skal derfor efter de gældende regler finde sted i 1969, 15. alm. vurdering i 1973 o. s. v. Med den fastlagte afviklingsordning for den kommunale ejendomsskyld vil denne således blive endeligt afviklet pr. 1. april 1990. Nærværende lovforslag går ud på, at statsejendomsskylden skal afvikles i samme takt, som således gælder for den kommunale ejendomsskyld. Første led i afviklingen, der som nævnt allerede er foretaget for den kommunale ejendomsskyld fra og med skatteåret 1965-66, skal for den statslige ejendomsskyld ske efter 13. alm. vurdering, altså fra skatteåret 1966-67. De fremtidige yderligere afviklinger vil derimod tidsmæssigt blive helt sammenfaldende for den statslige og den kommunale ejendomsskyld.

De gældende regler om den statslige og om den kommunale ejendomsskyld indeholder nogle bestemmelser, hvorefter der i visse tilfælde skal eller kan ske individuelle nedsættelser af ejendomsskylden i tilfælde af forskelsværdinedgang. Hvor der efter disse regler foretages nedsættelser af ejendomsskylden til staten, foretages nedsættelsen på den måde, at den fikserede ejendomsskyld til staten nedsættes med et beløb svarende til $4,5 \frac{0}{100}$ af den i betragtning kommende forskelsværdinedgang. For den kommunale ejendomsskylds vedkommende foretages nedsættelsen på den måde, at fikseringsværdien nedsættes med den i betragtning kommende forskelsværdinedgang.

Det forhold, at den statslige ejendomsskyld som nævnt er fikseret på selve skattebeløbene, mens den kommunale ejendomsskyld er fikseret på værdier og promiller, har bevirket, at den tekniske udformning af afviklingsordningen har måttet gøres noget anderledes end den måde, afviklingen er formuleret på i den kommunale ejendomsskattelov. Dette hænger sammen med, at det er nødvendigt ved statsejendomsskylden at foretage såvel de individuelle nedsættelser som de generelle afviklinger på selve skattebeløbene, mens den kommunale lov her kan betjene sig af en ordning, hvor de individuelle nedsættelser foretages på fikseringsværdierne, mens de generelle afviklinger foretages på promillerne. Reelt bliver der imidlertid ikke tale om nogen forskel mellem den foreslåede afviklingsordning for statsejendomsskylden og den afviklingsordning, der gælder for den kommunale ejendomsskyld.

Det bemærkes, at den statslige ejendomsskyld, der nu foreslås afviklet, beløber sig til ca. 30 mill. kr. årligt. Den kommunale ejendomsskyld androg i det sidste år før påbegyndelsen af dennes afvikling (1964-65) ca. 260 mill. kr. De beløb, hvormed

ejendomsskylden går ned ved hver aftrapning, andrager således henholdsvis lidt over 4 mill. kr. og knap 38 mill. kr.

Til de enkelte bestemmelser i lovforslaget bemærkes:

Til § 1.

Lovforslagets § 1 indeholder reglerne for den generelle afvikling af ejendomsskylden til staten. Forslaget går ud på, at den ejendomsskyld, der ved udløbet af hver enkelt vurderingsperiode påhviler ejendommene, ved begyndelsen af den næste almindelige vurderingsperiode skal nedsættes på nærmere angiven måde, nemlig således, at den fikserede ejendomsskyld, der påhviler ejendommene for skatteåret 1965-66, pr. 1. april 1966 nedsættes med $\frac{1}{7}$, at den fikserede ejendomsskyld, der påhviler ejendommene ved udløbet af 13. alm. vurderingsperiode, d. v. s. den ejendomsskyld, der er tilbage i skatteåret 1969-70, den 1. april 1970 nedsættes med $\frac{1}{6}$, ved udløbet af næste vurderingsperiode nedsættes det resterende med $\frac{1}{5}$ o. s. v. Den særlige tekniske udformning af afviklingen af statsejendomsskylden hænger sammen med det i de indledende bemærkninger nævnte særlige forhold, at den statslige ejendomsskyld — i modsætning til den kommunale ejendomsskyld — er fikseret på skattebeløb, ikke på værdier og promiller. Såfremt det derfor blev bestemt, at man efter hver alm. vurdering skulle nedsætte statsejendomsskylden med $\frac{1}{7}$ af det beløb, der påhvilede ejendommene i 1965-66, ville der — i tilfælde af, at en ejendom i afviklingsperioden opnår en individuel nedsættelse — ske det, at den resterende ejendomsskyld til staten for denne ejendom ville blive afviklet hurtigere end statsejendomsskylden af andre ejendomme, og også hurtigere end den kommunale ejendomsskyld afvikles for den pågældende ejendom, idet den individuelle nedsættelse i denne henseende jo her er ydet på fikseringsværdien og ikke på promillen, hvis aftrapning jo fremdeles er udstrakt over et tidsrum, der når frem til 1990. Den i forslaget § 1 formulerede afviklingsordning vil bevirke, at statsejendomsskylden i alle tilfælde bliver afviklet på ganske samme måde og i ganske samme takt som den kommunale ejendomsskyld. Samtidig vil oppebørselsmyndighederne være fritaget for at skulle beholde noteret ved ejendommene den oprindelige ejendomsskyld af hensyn til beregningen af nedsættelserne, ligesom man er fri for den komplikation, at også disse størrelser i tilfælde af udstykning evt. måtte fordeles mellem lodderne.

Bestemmelsen i forslaget § 1, stk. 5, om betydningen af ændringer af det oprindelige fikserings-

grundlag svarer til den hidtidige bestemmelse herom i statsejendomsskattelovens § 74, stk. 2, og lignende bestemmelser i den kommunale ejendomsskattelov. Da fikseringsgrundlaget for statsejendomsskylden er 10. alm. vurdering i 1950, evt. omvurderinger til og med 1955, vil der fremtidig formentlig kun rent undtagelsesvis kunne blive tale om anvendelse af § 1, stk. 5, men det findes dog rimeligt fremdeles at bevare bestemmelsen.

Til §§ 2-4.

De foreslåede bestemmelser i §§ 2-4, der angår individuelle bortfald eller nedsættelser af ejendomsskylden i tilfælde af forskelsværdinedgang, svarer, hvad de nærmere betingelser for bortfald eller nedsættelse angår, ganske til de hidtidige bestemmelser i statsejendomsskattelovens §§ 75-77 og til lignende bestemmelser, der findes i den kommunale ejendomsskattelov. Hvor der efter de hidtidige bestemmelser i §§ 76 og 77 er foretaget nedsættelser af statsejendomsskylden, er nedsættelserne blevet foretaget på den måde, at den fikserede ejendomsskyld er blevet nedsat med 4,5 % af den i betragtning kommende forskelsværdinedgang. Som følge af den foreslåede afvikling af statsejendomsskylden vil denne beregningsmåde ikke fremtidig kunne benyttes uændret, men der må — afhængig af i hvilken vurderingsperiode nedsættelsen foretages — ske en forholdsmæssig reduktion af det beløb, der fremkommer ved den nævnte beregning, således at nedsættelsen i de tilfælde, hvor den skal gennemføres under 13. alm. vurdering, kun udgør $\frac{6}{7}$ af det beløb, der fremkommer ved nævnte beregning, i de tilfælde, hvor den skal gennemføres under 14. alm. vurdering, kun $\frac{5}{7}$ deraf o. s. v. I modsat fald ville en ejendom, for hvilken der foretages individuel nedsættelse, ellers få en forholdsvis stor nedsættelse og også en forholdsvis større nedsættelse end den nedsættelse, ejendommen opnår i den kommunale ejendomsskyld efter den ved denne skat benyttede teknik. Den anførte særlige beregningsmåde ved de individuelle nedsættelser af den statslige ejendomsskyld er foreslået fastlagt i selve lovtæksten i forslaget § 3, ligesom der i forslaget § 4 med hensyn til nedsættelser efter denne bestemmelse er henvisning til fremgangsmåden i § 3, hvad angår beregningen af den pågældende nedsættelse.

Til § 5.

Bestemmelsen i forslaget § 5 om evt. fordeling af statslig ejendomsskyld i tilfælde af udstykning svarer ganske til den hidtidige bestemmelse herom i statsejendomsskattelovens § 78, stk. 1, og lignende bestemmelser i den kommunale ejendomsskattelov.

Til § 6.

De hidtidige regler om fritagelse for fikseret ejendomsskyld til staten er indeholdt i statsejendomsskattelovens §§ 79 og 80 (samt § 86, der angår skattebegunstigelser for Danmarks Nationalbank og Københavns Frihavn). Bestemmelserne i § 80 angår nogle fritagelser specielt for ejendomsskylden — § 80, stk. 1, fritagelse som i visse tilfælde kan gives af finansministeren for fredede bygninger, og § 80, stk. 2-4, fritagelser som under visse betingelser eller for en vis periode er opretholdt uændrede siden fikseringen i 1957 (fritagelse for visse frugt- og hedeplantager og fritagelser i henhold til boligstøttelovgivningen) — mens § 79, der er hovedbestemmelsen om statsejendomsskylds-fritagelser, angår fritagelser, som gives i tilknytning til statsgrundskylds-fritagelser, som tilkommer eller kan beviges visse ejendomme efter reglerne i statsejendomsskattelovens §§ 49-50. I det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er reglerne om grundskyld til staten foreslået ophævet. Som følge heraf vil det ikke fremover være muligt at have en statsejendomsskylds-fritagelse knyttet til en statsgrundskylds-fritagelse. Man kunne i stedet knytte statsejendomsskylds-fritagelserne til de kommunale grundskylds-fritagelser i den kommunale ejendomsskattelovs §§ 7-9. Disse regler angår vel i flere tilfælde samme kategorier af ejendomme som fritagelsesreglerne i statsejendomsskattelovens §§ 49-50, men en tilknytning af den statslige ejendomsskylds-fritagelse til en kommunal grundskylds-fritagelse ville dog i nogle tilfælde føre til, at ejendomme, som hidtil ikke har svaret statsejendomsskyld, fremtidig skulle svare denne skat. Dette ville således blive tilfældet for statens egne ejendomme i det omfang, disse af staten benyttes erhvervsmæssigt til landbrug, havebrug, skovdrift eller til udleje eller er ubenyttede, idet statsejendomme i disse tilfælde skal svare kommunal grundskyld efter den kommunale ejendomsskattelovs § 7, stk. 1. Det samme ville endvidere kunne blive tilfældet for en række af de ejendomme, som nu i henhold til statsejendomsskattelovens § 79, jfr. § 49, stk. 1 o-f (skoler, sygehuse m. v.) er automatisk fritagne, idet sådanne ejendomes fritagelse for kommunal grundskyld er et bevillingsspørgsmål, som vedkommende kommunalbestyrelse selv afgør. I tilfælde, hvor en kommune ikke giver en sådan ejendom fritagelse for kommunal grundskyld, ville ejendommen — modsat tidligere — nu skulle svare statsejendomsskyld, såfremt man gjorde fritagelse herfor afhængig af, at der forelå kommunal fritagelse. Da de eksisterende fritagelser for statsejendomsskyld må anses for at være

af underordnet økonomisk betydning — og den økonomiske betydning deraf yderligere afsvækkes under den foreslåede afvikling af statsejendomsskylden — og da det må anses for ønskeligt at spare det administrative besvær, der vil være forbundet med ved fremtidige ændringer i disse ejendommers benyttelse at føre kontrol med evt. ophævelse eller indskrænkning af de eksisterende fritagelser, foreslås det derfor i forslaget § 6, at man opretholder disse fritagelser uanset eventuelle fremtidige ændringer med hensyn til disse ejendomme. Det er som følge heraf i forslaget § 6, stk. 1, foreslået, at den fikserede ejendomsskyld til staten for de ejendomme, der i skatteåret 1965-66 har været helt fritagne for statsejendomsskyld, bortfalder endeligt den 1. april 1966. Ejendomme, som i skatteåret 1965-66 evt. kun har været delvis fritagne, foreslås derhos efter forslaget § 6, stk. 2, fremtidig fritaget i forholdsmæssig samme omfang, som de har været fritaget i skatteåret 1965-66. Bestemmelsens formulering indebærer, at ejendommen fremdeles skal være fritaget for den samme brøkdelen af den ejendommen til enhver tid påhvilende fikserede ejendomsskyld, som den hvormed ejendommen har været fritaget i skatteåret 1965-66. Dette betyder, at fritagelsen beløbsmæssigt går ned i ganske samme takt, som den generelle aftrapning af ejendomsskylden finder sted, hvilket må anses for rimeligt, idet en delvis fritaget ejendom — såfremt den under afviklingen skulle bevare fritagelse for samme beløb i kroner og øre — ville opnå en hurtigere afvikling af den i skatteåret 1965-66 ikke fritagne del af ejendomsskylden end andre ejendomme. De delvise ejendomsskyldsfritagelser, der således skal bevares efter princippet i § 6, stk. 2, må i tilfælde af udstykning evt. fordeles, og fordelingen heraf er i § 6, stk. 2, 2. pkt. foreslået foretaget på ganske samme måde, som den fikserede ejendomsskyld fordeles efter reglerne i § 5.

Til §§ 7-9.

Mens reglerne i § 6 angår bevaringen fremover af fritagelser, der har foreligget i skatteåret 1965-66, angår reglerne i §§ 7-9 etablering af nye fritagelser for ejendomme, der ikke allerede har været fritaget i 1965-66, og eventuel udvidelse af bevarede delvise fritagelser fra 1965-66. Reglerne i §§ 7-9 vil på grund af den i § 6 foreslåede ordning for de gamle fritagelser næppe finde anvendelse i noget særligt stort omfang, idet de jo forudsætter, at der er tale om gamle ejendomme — behæftet med statsejendomsskyld — som på et eller andet senere tidspunkt overgår til fritagelsesberettigende anvendelse — eller hvis de har været delvis fritaget i 1965-66, senere i udvidet omfang overgår til sådan anvendelse. Det må anses

for rimeligt, at der fremtidig bliver holdt mulighed åben for etablering af nye fritagelser og eventuel udvidelse af delvise bevarede fritagelser. I disse tilfælde synes det dog rimeligt — i stedet for at udforme helt selvstændige fritagelsesregler i afviklingsloven — at udforme disse i tilknytning til reglerne om kommunale ejendomsskyldsfritagelser i den kommunale ejendomsskattelovs § 20. Dette er sket ved forslaget §§ 7 og 8. De kommunale ejendomsskyldsfritagelser efter § 20, stk. 1 og 2, er fritagelser, der afledes af kommunale grundskyldsfritagelser efter den kommunale ejendomsskattelovs §§ 7-9. § 20 indeholder dog i stk. 3 tillige regler om tilsvarende fritagelsesadgang med hensyn til ejendomme, der evt. er vurderet som bygninger på fremmed grund, og hvor der derfor ikke kan være tale om grundskyldsfritagelse. Ved at knytte fritagelsesreglerne i afviklingslovens §§ 7 og 8 primært til den kommunale ejendomsskattelovs § 20 — i stedet for at knytte dem direkte til den kommunale ejendomsskattelovs §§ 7-9 — opnås det, at afviklingslovens fritagelsesregler også vil dække eventuelle tilfælde, hvor der er tale om bygninger på fremmed grund. Reglerne i §§ 7 og 8 i afviklingsloven er i øvrigt opbygget således, at man bevare det gældende princip i statsejendomsskatteloven, hvorefter visse fritagelser gives automatisk — andre kun bevillingsmæssigt af finansministeren efter ansøgning. Afviklingslovens § 7 omfatter den førstnævnte kategori og angår ejendomme — som enten automatisk er fritaget for kommunal ejendomsskyld efter den kommunale ejendomsskattelovs § 20, jfr. § 7, stk. 1-4 (det drejer sig her hovedsagelig om forskellige offentlige ejendomme) eller ejendomme, som af en kommunalbestyrelse ville kunne fritages efter den kommunale ejendomsskattelovs § 20, jfr. § 8, stk. 1, litra a, b, d, e, og stk. 2, således som sidstnævnte paragraf er formuleret i det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændring i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme (bestemmelserne angår herefter de samme ejendomskategorier, som har været omfattet af de hidtidige lovmæssige fritagelser i statsejendomsskattelovs § 79, jfr. § 49, stk. 1 c-f). Statsejendomsskyldsfritagelse i sidstnævnte tilfælde skal dog, som bestemmelsen i afviklingslovens § 7 er formuleret, være uafhængig af, om vedkommende kommunalbestyrelse rent faktisk har givet vedkommende ejendom fritagelse for den kommunale ejendomsskyld. Afviklingslovens bestemmelse bibeholder altså på dette punkt det hidtidige princip, hvorefter statsejendomsskyldsfritagelse obligatorisk tilkommer ejendomme af denne karakter.

Bestemmelsen i forslaget § 8 svarer til de tilfælde, hvor der også hidtil af finansministeren har

F. t. l. om ejendomsskyld til staten.

kunnet gives fritagelse, nemlig henholdsvis efter statsejendomsskattelovens § 79, jfr. § 50, stk. 1 og 3, der svarer til den kommunale ejendomsskattelovs § 20, jfr. § 8, stk. 1, litra c og stk. 2 og 3, således som disse nu er foreslået formuleret i den kommunale ejendomsskattelov (hvilke bestemmelser bl. a. omfatter almenvælgørende stiftelsers ejendomme) — og efter statsejendomsskattelovens § 79, jfr. § 50, stk. 2. Sidstnævnte fritagelsesadgang har været afhængig af, at der gives kommunal fritagelse efter den kommunale ejendomsskattelovs § 20, jfr. § 9, hvilket princip derfor er bevaret i afviklingsforslagets § 8, sidste led, mens fritagelsesadgangen for de førstnævnte tilfælde som hidtil skal være uafhængig af, om vedkommende kommunalbestyrelse rent faktisk beslutter sig til at give pågældende ejendom kommunal fritagelse, jfr. § 8, første led.

Endelig er der i lovforslagets § 9 bevaret en adgang for finansministeren til at fritage ejendomme, der fredes, på samme måde som det hidtil har været tilfældet efter statsejendomsskattelovens § 80, stk. 1.

Som tidligere nævnt angår reglerne i afviklingslovens §§ 7-9 kun etablering af nye fritagelser — eller af eventuelle udvidede fritagelser i forhold til fritagelser, der var i 1965-66 — hvorfor anvendelsen af reglerne i disse paragraffer formentlig vil blive ret beskeden. Hvor en ejendom med bevaret delvis fritagelse efter § 6 — bedømt efter reglerne i §§ 7-9 får en større fritagelse, træder denne større fritagelse — så længe betingelserne herfor er til stede — i stedet for fritagelsen efter § 6, hvilket fremgår af den nærmere formulering, der i lovforslaget er givet af bestemmelsen i § 6. Eventuel ny fritagelse — eller udvidet fritagelse — efter forslaget § 7 skal iværksættes af oppebørselsmyndigheden af egen drift. De fordelinger af ansættelserne, der derfor evt. kan blive brug for i disse tilfælde til beregning af fritagelse eller udvidet fritagelse, vil automatisk blive foretaget af vurderingsmyndigheden i forbindelse med vurderingen i medfør af den i ændringsforslaget vedrørende vurderingsloven formulerede nye bestemmelse i denne lovs § 33, stk. 2, hvis nærmere detaljer bl. a. i nærværende henseende vil blive cirkulæremæssigt fastlagt for vurderingsmyndighederne.

Til § 10.

Som det fremgår af lovforslaget om ændring i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, er den nævnte lov foreslået ændret til kun at omfatte vurderingsbestemmelser, således at også de hidtidige opkrævningsbestemmelser i denne lov udgår. Den kommunale ejendomsskattelov har hidtil kun indeholdt selvstændige opkrævningsbe-

stemmelser vedrørende de by- og sognekommunale ejendomsskatter (§ 27), men ikke vedrørende de amtskommunale ejendomsskatter, idet disse er blevet opkrævet af amtstuerne sammen med de statslige ejendomsskatter. Som følge af de statslige ejendomsskatters forsvinden er der imidlertid nu i lovforslaget om ændring af den kommunale ejendomsskattelov foreslået optaget selvstændige opkrævningsbestemmelser i denne lov også vedrørende de amtskommunale ejendomsskatter (§ 28). På baggrund heraf må det anses for uforløst at udforme selvstændige opkrævningsregler også i loven om afviklingen af statsejendomsskylden. Det er derfor i nærværende lovsforslags § 10 foreslået, at den fikserede ejendomsskyld til staten skal opkræves i København, Frederiksberg og købstæderne sammen med de kommunale ejendomsskatter og i øvrigt sammen med de amtskommunale ejendomsskatter, samt at bestemmelserne i den kommunale ejendomsskattelovs kap. V (skatternes forfaldstid og erlæggelse m. v.) skal finde tilsvarende anvendelse for ejendomsskylden til staten.

Med hensyn til opkrævningsmyndigheden for statsejendomsskylden betyder den således foreslåede ordning dog ingen ændring i forhold til de gældende regler, idet det allerede efter disse i bykommunerne er kommunen og i øvrigt amtstuerne, der forestår opkrævningen.

Med hensyn til statsejendomsskatternes opkrævning i bykommunerne har den af kommunen foreståede opkrævning hidtil principielt — bl. a. med hensyn til antallet af terminer — skullet ske efter samme regler som gjaldt for amtstuernes opkrævning. Der har imidlertid i medfør af § 6 i lov nr. 124 af 20. april 1926 om ændring af amtstueforordningen altid været givet disse kommuner tilladelse til at fravige disse regler, hvor de ønskede dette af hensyn til, at opkrævningen kunne ske sammen med deres egne ejendomsskatter. Som følge heraf er det anset for ubetænkeligt at foreslå, at statsejendomsskylden fremtidig i alle tilfælde i bykommunerne skal opkræves sammen med de kommunale ejendomsskatter. Den af vedkommende bykommune på grundlag af den kommunale ejendomsskattelovs § 27 fastlagte opkrævningsordning med hensyn til skatteterminer m. v. bliver således også umiddelbart gældende for den fikserede ejendomsskyld til staten.

Uden for bykommunerne skal statsejendomsskylden som nævnt opkræves af amtstuerne sammen med de amtskommunale ejendomsskatter, d. v. s., at opkrævningen her vil skulle ske i overensstemmelse med den foreslåede nye § 28 i den kommunale ejendomsskattelov. Den nævnte § 28 indeholder med hensyn til forfaldstid og betalingsfrist for de

to årlige amtstueskatteterminer visse afvigelser fra den hidtil gældende ordning. Der henvises herom til bemærkningerne til den nævnte bestemmelse i lovforslaget om ændringerne af den kommunale ejendomsskattelov samt til bemærkningerne til det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af visse regler om opkrævning m. v. af skatter og afgifter af fast ejendom, hvor tilsvarende ændringer generelt er foreslået for alle de skatter og afgifter, der opkræves af amtstuerne af de faste ejendomme.

Opkrævning m. v. af statsejendomsskyld skal som nævnt fremtidig ske efter reglerne i den kommunale ejendomsskattelovs kap. V. Den lidt bedre fortrinsret, som efter de hidtidige regler gælder for statsejendomsskatter i forhold til de kommunale ejendomsskatter, er dog i forslaget § 10 foreslået bevaret for statsejendomsskylden. Med hensyn til indbetalingen i statskassen af den opkrævede stats-

ejendomsskyld skal efter forelaget de hidtidige regler derhos følges.

Der er endelig i forslaget § 10, stk. 2, foreslået indsat en bestemmelse, hvorefter ejendomsskylden til staten af en ejendom ikke skal opkræves, såfremt den er mindre end 20 kr. årlig. Baggrunden herfor er, at det er anset for rimeligt — da det drejer sig om en skat under afvikling — at opkrævning af absolut set små beløb undlades. Bestemmelsen svarer i øvrigt til en tilsvarende bestemmelse, der er foreslået indsat i den kommunale ejendomsskattelovs § 28 A, med hensyn til den kommunale ejendomsskyld. Hvor en ejendom er delvis fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten, vil det efter bestemmelsen være størrelsen af det ikke fritagne beløb, der er afgørende for, hvorvidt opkrævning skal finde sted. Er dette beløb mindre end de 20 kr. årlig, skal opkrævning undlades.